

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 538: Người Này Có Thể Lìa Tất Cả Các Tướng, Tức Là Đã Chứng Được Pháp Thân. Cũng Tức Là Tín Tâm Thanh Tịnh Thì Sanh Thật Tướng, Thành Tựu Công Đức Hy Hữu Đệ Nhất

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 046)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Người này có thể lìa tất cả các tướng, tức là đã chứng được pháp thân. Cũng tức là tín tâm thanh tịnh thì sanh thật tướng, thành tựu công đức hy hữu đệ nhất.】

Đây là sự thật, đây quả thực là một điều vô cùng tốt đẹp. Chư Phật, Bồ Tát, Tổ sư Đại đức đã dùng tâm từ bi hết lời khuyên răn, không biết đã nói bao nhiêu lần, thế nhưng khuyên chúng ta đều khuyên không tỉnh. Nghe xong, mỉm cười gật đầu, rất đúng! Nhưng bước ra khỏi cửa giảng đường thì vẫn chấp trước y nguyên, một thứ cũng chẳng buông xuống được. Từ chỗ này chúng ta liền có thể nhìn ra, tập khí từ vô lượng kiếp đến nay của phàm phu sâu nặng biết bao. Thành Phật vốn dĩ không khó, buông xuống là thành tựu, nhưng oái oăm thay lại không buông xuống được, cái khó chính là ở chỗ không chịu buông xuống.

Lúc tôi mới nghe Phật pháp là năm hai mươi sáu tuổi, thầy của tôi là tiên sinh Phương Đông Mỹ đã giới thiệu Phật pháp cho tôi, tôi mới biết Phật pháp thật tốt, mới hiểu ra. Vốn dĩ tôi đối với Phật pháp sinh ra sự hiểu lầm rất nặng, luôn cho rằng Phật giáo là mê tín. Thực ra chúng tôi có sự hiểu lầm này thì cũng không thể trách chúng tôi, vì chẳng có ai giảng rõ ràng cho chúng tôi. Nhìn thấy những việc Phật giáo làm ở bề ngoài, ngày ngày tụng kinh siêu độ cho người chết, chúng tôi luôn cảm thấy đây là mê tín, thậm chí còn không bằng cả Cơ Đốc giáo. Cho nên xét trên hình thức, đã khiến cho chúng tôi khởi lên sự phản cảm rất lớn, không biết được rằng trong Phật pháp lại có những thứ trân quý đến như vậy, không hề hay biết! Thầy Phương đã giải thích rõ ràng cho tôi, nói cho tôi minh bạch, lúc đó đối với Phật pháp tôi mới quay đầu lại, năm vóc gieo sát đất, vô cùng khâm phục.

Nhân duyên của tôi rất thù thắng, Thầy Phương giảng giải cho tôi, khoảng chưa đến một tháng, gần như chỉ là thời gian một tháng, tôi có duyên quen biết Đại sư Chương Gia. Tôi đi gặp ngài, câu đầu tiên tôi liền thỉnh giáo ngài, tôi biết Phật pháp rất hay, vô cùng hay, tôi rất khâm phục, rất yêu thích, tôi thỉnh vấn Đại sư: Có phương pháp nào giúp con lập tức thâm nhập vào được không? Hy vọng mau mau thành Phật. Vấn đề mà tôi hỏi này không hề đơn giản, đi thẳng vào vấn đề. Thế nhưng Đại sư Chương Gia không lập tức trả lời, ngài nhìn tôi, ánh mắt đó rất sắc bén, nhìn suốt nửa giờ đồng hồ mà không nói năng gì, một lời cũng không nói. Nửa giờ đồng hồ này, ngài nhìn tôi, tôi cũng nhìn ngài, hai chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy. Nửa giờ trôi qua thì tâm định lại rồi, phương pháp giảng dạy này của ngài quả thực vô cùng cao minh, chúng tôi trước nay chưa từng thấy qua. Ngài bắt bạn phải để toàn bộ tâm tình ổn định lại rồi ngài mới nói cho bạn biết, tâm trạng xóc nổi, tính tình nóng vội thì vô dụng. Giống như chúng ta bây giờ giảng kinh giảng nhanh như vậy, quý vị cho rằng tôi giảng quá chậm, thực ra là quá nhanh rồi.

Đại sư Chương Gia nửa giờ đồng hồ mới nói một câu, nếu như bạn không có sự kiên nhẫn thì đành chịu thua. Nếu tôi ở chỗ này mà nửa giờ đồng hồ mới nói một câu, quý vị đều chạy hết sạch rồi, điều này chứng tỏ quý vị không có định công như tôi, tôi có tâm kiên nhẫn để chờ đợi. Chờ đợi suốt nửa giờ đồng hồ, ngài nói một chữ: “Có”. Sau đó lại không nói nữa, lại không nói nữa. Lại bắt tôi đợi, thời gian đợi lần này tương đối ngắn hơn một chút, chừng mười phút. Ngài nói với tôi hai câu, ngài nói rất thông thả: “Nhìn thấu, buông xuống”, không có nhanh như tôi, ngài nói rất chậm. Nhìn thấu, buông xuống, cùng với điều giảng trong kinh này hoàn toàn giống nhau. Định công của chúng ta không bằng ngài. Hai câu này tôi hiểu, hiểu rõ ý của ngài, tôi liền ngay lập tức thỉnh giáo ngài: Bắt tay vào từ đâu? Tôi đưa ra câu hỏi này, thời gian chờ lần này ngắn hơn một chút, khoảng mười lăm phút. Mười lăm phút sau, ngài nói với tôi hai chữ: Bó thí.

Lần đầu tiên tôi gặp ngài, thời gian khoảng một tiếng rưỡi đến hai tiếng đồng hồ, chỉ nói có mấy câu như vậy. Tôi vô cùng bội phục phương pháp dạy học của ngài, bởi vì với cách giáo dục này của ngài, từng chữ ngài nói với bạn, bạn cả đời đều không thể quên. Tôi ở chỗ này giảng cho mọi người, sau khi bước ra khỏi cửa, hỏi quý vị vừa giảng điều gì? Điều không biết nữa rồi. Cho nên không bằng phương pháp của Đại sư Chương Gia, từng câu từng chữ khiến bạn vĩnh viễn không quên, điều này thực sự lợi hại.

Tôi cáo từ ngài, ngài vô cùng từ bi, tiễn tôi ra cửa, tiễn đến tận cổng lớn, vỗ vai tôi mà dặn dò: Hôm nay ta dạy con sáu chữ, con hãy nỗ lực thực hành sáu năm. Tôi cũng lấy làm lạ, nhưng quả nhiên đã vâng lời, liền thật sự thực hành sáu năm. Đến năm thứ sáu, tôi bố thí một cách triệt để, ngoại trừ chăn đệm đắp khi ngủ buổi tối và hai bộ quần áo để thay đổi ra, tất cả đều không còn nữa, đều xả sạch hết rồi. Ngài bảo tôi bố thí, tôi đã bố thí sạch bách, tôi thật sự làm, thật sự làm theo. Nhưng lúc đó liền có cảm ứng, có rất nhiều việc, trước khi nó xảy ra, khoảng một tháng trước, hai tháng trước, tôi liền có thể biết được. Nguyên nhân gì vậy? Là vì tâm thanh tịnh, chỉ có vậy thôi, hoàn toàn chẳng có gì là lạ cả. Bạn thực sự có thể buông xuống, buông xuống được thì không lo sầu! Bạn chớ nên nghĩ rằng tài sản của tôi đều buông xuống hết rồi, vậy ngày mai tôi ăn cơm bằng cách nào? Ngày mai cơm tự nhiên có người mang đến cho bạn, quá đổi tự tại! Không cần tự mình đi nấu. Bạn có tiền vẫn phải tự mình đi nấu, không có tiền thì người ta mang đến cho, bạn nói xem như vậy tự tại biết bao, quá đổi tự tại! Bạn đi du lịch, bạn có tiền thì bạn vẫn phải đi mua vé máy bay, vẫn phải xếp hàng. Không có tiền, người ta mang vé máy bay đến tận trước mặt bạn, việc gì cũng chẳng cần làm, tự tại biết nhường nào! Thế nhưng cái khó nhất là gì? Cái khó nhất là bạn không chịu tin, bạn không dám làm, đây mới là điều khó nhất. Lúc đó tôi cũng thực sự không hiểu tại sao, vì sao những gì lão nhân gia ngài dạy tôi lại tin tưởng, lại chịu làm theo như vậy, bảo tôi làm sáu năm, sáu năm quả nhiên có cảm ứng. Cho nên trong đời này của tôi, nhận được sự chỉ đạo của ngài cực kỳ nhiều. Những lời ngài nói với tôi, câu nào câu nấy đều linh nghiệm, đều thực hiện được, vị lão nhân gia này thực sự là bậc đại thiện tri thức.

Có thể thấy rằng lìa tướng, xả bỏ, là sự chân tu, là công phu chân thật. Đặc biệt là phải xả niệm, xả bỏ đi niệm tham sân si, xả bỏ đi niệm nhân ngã thị phi, xả bỏ đi niệm được mất, thì phiền não của bạn liền tiêu trừ được hơn một nửa. Phiền não tiêu trừ rồi, tâm liền thanh tịnh, trí huệ liền sanh khởi. “Tín tâm thanh tịnh, thì sanh thật tướng”, thật tướng chính là trí huệ, Bát Nhã trí huệ, đây chính là căn bản trí mà chúng ta thường nói. Đắc được căn bản trí rồi, sáu căn tiếp xúc với sáu trần cảnh giới bên ngoài liền thông đạt, liền sáng tỏ, hậu đắc trí tự nhiên hiện tiền, vừa tiếp xúc liền thông hiểu tường tận. Vì sao lại không chịu thật làm? Phật Bồ Tát không hề lừa gạt chúng ta, từng câu từng chữ đều là lời chân thật, đối với chúng ta quan tâm yêu thương đến tột bậc, chỉ tiếc là những người như chúng ta đều là những đứa con ngỗ nghịch, không vâng lời, đành hết cách; tuy

không vâng lời, nhưng các Ngài vẫn luôn yêu thương, các Ngài vẫn chưa từng từ bỏ chúng ta.